

denne Revision i nogle Aar. Og disse Grunde er for mig saa afgørende, at ogsaa jeg kan tilraade at fremme dette Lovforslag uden Udvalgsbehandling.

Saa har jeg til syvende og sidst kun en Bemærkning at gøre, nemlig den, at netop naar det nuværende Ministerium forelægger saadanne smaa Love paa to Linier, synes jeg, det skiller sig særdeles godt fra sin Opgave. Jeg er ikke saa begejstret som en tidligere æret Taler fra den socialdemokratiske Gruppe (Andreasen), naar han talte om den nuværende Regerings store Evne til at føre os uskadt ud af Krigens Vanskeligheder o. s. v., o. s. v. Om den nuværende Regerings Evne til at løse de store Samfundsopgaver nærer jeg nogen Tvivl, men netop til at gennemføre en lille Lov paa et Par Linier, der oprettholder status quo — med andre Ord: en rent konservativ Lov —, synes jeg, det nuværende Ministeriums Kræfter i høj Grad slaar til.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Maa jeg takke for den Modtagelse, som Lovforslaget har faaet, selv om end den Motivering, som kom fra den ærede sidste Taler, ikke just er Tak værd.

Da jeg i Sommer havde begyndt Overvejelserne over det Lovforslag, som skulde forelægges nu, hvor Teaterloven skulde revideres, var jeg, efter hvad der tidligere er fremført om denne Sag, klar over, at der var een Ting, man kunde være sikker paa, at Rigsdagsmændene saavel i dette som i det andet høje Ting var enige om, og det var, at der skulde bevares en Nationalscene. Det var der aabenbart Enighed om fra alle Sider, det fremgik af, hvad der var udtalt ved tidligere Teaterloves Behandling saavel af Ordførere som af enkelte Medlemmer. Men der kunde saa være tre Veje at gaa: Man kunde enten bevare den bestaaende Ordning, hvor vi altsaa har de tre Kunstarter paa det samme Teater, eller man kunde gaa til at skille Teatrets Kunstretninger saaledes, at man fik Opera og Ballet for sig og det reciterende Skuespil for sig og byggede en Talescene. Eller man kunde gaa en tredje Vej og sige: Det egentlige Nationalteater her i Danmark er Holbergs, det reciterende Skuespils Teater, Operaen og Balletten har ikke i samme Grad som det reciterende Skuespil det nationale Præg, og derfor kunde man lade Operaen og Balletten gaa ud til frit Brug og

kun beholde det reciterende Skuespil tilbage ved det egentlige Statsteater. Saa kunde Rigsdagen, om den vilde og fandt det nødvendigt, bevilge et vist Bidrag til Opera og Ballet. Af disse tre Veje laa det ret klart efter de sidste Forhandlinger, der var førte i dette og det andet høje Ting, at der var mest Stemning for at dele Teatret ved Opførelse, Køb — eller hvordan det nu skulde ske — af en Scene, den saakaldte Talescene, der skulde egne sig for det mere enkle og intime Skuespil. Det blev hævdet af alle Partiernes Ordførere i denne Sal. Kun et enkelt Medlem, den forhenværende Folketingsmand Lars Dinesen, talte derimod. I det andet høje Ting blev det ogsaa fremhævet stærkt af Partiernes Ordførere med Undtagelse af Venstres Ordfører, det nuværende 9de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen), der holdt paa, at man skulde blive ved den bestaaende Ordning.

Medens jeg foretog disse Overvejelser, kom imidlertid Kringen, og det blev mig klart, at det, der under de sidste Forhandlinger havde været det fremtrædende Ønske hos Medlemmerne her i Tinget, vilde det være umuligt at opfylde under de nuværende Forhold. Der var den Gang stillet et Forslag, der fulgte som Bilag til Teaterlovforslaget, og hvori der foresloges at anvende $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. een Gang for alle til at faa bygget en Talescene, og efter de Udtalelser, der faldt, kunde man vel vente, at disse $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. vilde vokse til 3 Mill. Kr., men en saadan Udgift kunde der slet ikke være Tale om at gaa til. Og selv om der kunde være fundet en Udvej til at skaffe en Talescene for en billigere Penge, vilde Bekostningen dog altid blive saa stor, at det var umuligt at tænke derpaa i Øjeblikket. Den tredje Udvej: et Forslag om at indskrænke sig til at bibeholde det reciterende Skuespil og lade Opera og Ballet gaa ud, mente jeg trængte til nøjere Overvejelse. Der var ingen Tvivl om, at hvis man kun tog pekuniære Hensyn, var det det billigste, ja, efter de Redegørelser, der fandtes i Bilagene til Teaterlovforslaget, da det sidst var til Forhandling, saa det ud, som om en saadan Talescene alene muligvis endog vilde kunne bære sig, men selv om dette ikke skulde blive Tilfældet, vilde denne Ordning dog blive den billigste, forudsat at Rigsdagen da ikke skulde finde paa at give nogle fuldkommen uhørte Tilskud til Operaen og Balletten i fri Virksomhed. Jeg var imidlertid klar over, at det var nødvendigt at opsætte dette Spørgs-